

højtærede Erhvervsminister et Ansvar for dette Regnskabs Indhold og Form? Dette er dog fuldstændig uden Mening. Desuden er jo disse Forhold undersøgt; de er jo prøvet af Ministeriets lyse Hoved, den højtærede Justitsminister. Den højtærede Justitsminister har undersøgt disse Forhold paa Grundlag af de Klager, der forelaa fra Hr. Dalsgaard, den højtærede Minister har i en særlig Erklæring af 2. Juni 1924 frasaagt sig enhver Beføjelse til at gøre et kriminelt Ansvar gældende i Anledning af det, der var foregaaet i Banken.

Nu siger saa det ærede Medlem Hr. Sundbo, at den højtærede Minister derigenem har vist Venstre et særligt Hensyn. Jeg maa rigtignok sige, at jeg troede ikke, den højtærede Minister i Forvaltningen af sit Embede tog den Slags Hensyn. Jeg kan heller ikke tænke mig, at det et eneste Øjeblik er kommet indenfor den højtærede Ministers Tanke, at han ønskede at vise os et saadant Hensyn, og i alt Fald, hvis det har været Tilfældet, maa vi meget beklage det og meget frabede os, at den Slags Hensyn vises os i Fremtiden. — Ja, jeg har ikke den højtærede Minister mistænkt, men Ministerens ærede Partifælle, det ærede Medlem Hr. Sundbo, har jo været inde paa den Betragtning. (*Justitsministeren* [Steincke]: Men det kom til at virke saaledes). Den højtærede Minister siger, at det kom til at virke saaledes; ja, det kom til at virke saaledes, at der efter den højtærede Ministers Mening ikke kunde gøres kriminelt Ansvar gældende overfor de Personer, der havde staaet i Andelsbankens Ledelse gennem disse Aar. Saaledes kom det til at virke, og at det skulde have Adresse til Venstre som Parti, er en Udtalelse, som i hvert Tilfælde efter min Opfattelse ikke er indenfor det tilbørlige.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen har saa i Stedet for at beskæftige sig med Sider af denne Sag, som han har Viden om, ligesom det ærede Medlem Hr. Zahle givet sig til at undersøge og udtale sig om, hvad Venstrevælgere vil mene om det, der er sket i Andelsbanken, og ganske særlig om, hvad de vil mene om Rekonstruktionen i Januar—Februar, og det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen mener, at Venstremænd vil være taknemmelige for den Ordning, som da blev tilvejebragt. Men det ærede Medlem vil, hvis han gennemlæser de Referater, der findes i „Andelsbladet“ fra Generalforsamlinger i de store Andelsorganisationer, som blev tappet for de 5 Mill. Kr., faa et ganske klart og tydeligt Billede af, af hvilken Beskaffenhed den

Taknemmelighedsfølelse er, som næres af Andelshavere i disse Organisationer. Det vil det ærede Medlem faa en levende og klar Forestilling om ved at gennemlæse disse Referater, og der er jo ogsaa sket Begivenheder siden da, i hvert Fald een stor og for Andelssagen betydningsfuld Begivenhed, som bærer tydeligt Vidnesbyrd om, hvad det er for Følelser, der besjæler dem, som har maattet punge ud med disse ikke ganske ubetydelige Beløb.

Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa, hvad der staar i Betænkningen om denne Sag, og hvad der kan lægges i disse Ord. Jeg vil sige til den ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, saaledes som jeg ogsaa gjorde i Eftermiddags, at jeg ikke finder det rigtigt af det ærede Medlem, naar der er opnaaet Enighed om en Sag, da at søge at lægge en absolut partibestemt og i øvrigt ogsaa urigtig Betydning ind i en Passus, som findes i Betænkningen. Det ærede Medlem siger, at han selv har skrevet den. Nej, det, som det ærede Medlem har skrevet, det ligger i Papirkurven, men det, som jeg efter Aftale med det ærede Medlem skrev, og som paa et afgørende Punkt indeholdt en Ændring i det ærede Medlems Udkast, det er det, som findes trykt, og som er omdelt til det høje Ting, og derfor maa jeg have Lov at hævde for mig Viden om, hvad Hensigten var med de Ord, der blev skrevet. Og Hensigten var den ganske simple under Henvisning til Andelsbankens Skæbne, saaledes som der staar i Betænkningen, at anmode om, at man fra autoritativ Side fremtidig nøje vilde paase, baade at Bankloven overholdes, og at Forvaltningen af Midlerne, som er indlaant i disse Institutter, finder Sted paa forsvarlig Maade. Det er det, der staar, og der er ikke noget dær at læse mellem Linjerne, og dette burde den ærede Ordfører efter min og jeg tvivler ikke om, efter det høje Tings Mening i Virkeligheden ogsaa have afholdt sig fra.

Men nu kommer vi jo ind i en nærmere Undersøgelse af denne Sag, saaledes som den kan finde Sted ved det Udvalg, som er foreslaaet nedsat, og som har faaet en særlig Beføjelse i Henhold til Grundlovens § 45. Den højtærede Minister for Erhvervene har i sin sædvanlige forblommede Form antydnet, at dette ikke er nok for ham, at der skal gaas videre. Jeg ved ikke, hvad den højtærede Minister tænker paa. Men som vi svarede ham, da han raabte: „Kom an!“ ovre i Ræbild Bakker, at han skulde gerne faa sit Ønske opfyldt, saaledes siger vi ogsaa til ham nu, at vi